

Nar, hvormod de bespare $\frac{2}{5}$ pCt. af deres oprindelige Gæld aarlig i en Række af Nar, der varierer fra ca. 28 til ca. 36 Nar. Denne Fordel, som Medlemmerne erhverve uden noget som helst Tilfud fra deres Side til, hvad de oprindelig havde forpligtet sig til at betale, er meget betydelig (alene for den nyeste Forening c. 70,000 Kr. aarlig i den nævnte lange Nærække), og det ses ikke, at der kan anføres nogen Retfærdigheds- eller Billighedsgrund for, at Statskassen ved at give det i Lovforslaget omhandlede Tilfud af 300,000 Kr. skulde sætte Medlemmerne i Stand til endnu tidligere (end fra 1898) at faa Djvelsen nedsat. Det maa endvidere fremhæves, at det netop skyldes Statskassens Rentegaranti for Foreningernes Ræsseobligationer, at Konverteringen kunde gennemføres paa gunstigere Vilkaar, end nogen anden Kreditforening opnaaede, og det er paa den anden Side naturligt, at flere af de andre Kreditforeninger kunde skaffe deres Medlemmer Nedsættelse i den aarlige Djvelse. — helt eller delvis — straks efter Konverteringen, efter som de gennem en lang Nærække havde opsparet Reservecfonds af en saa betydelig Størrelse, at en væsentlig Del af Konverteringsomkostningerne der ved kunde betales kontant.

Endnu skal det bemærkes, at de Medlemmer af Husmandskreditforeningerne, hvis Gæld er bleven konverteret, for en stor Del have faaet deres Laan udbetalte til pari Kurs eller derover, og at de i de sidste Maanedes have kunnet indfri Gælden med Obligationer til Kurs mellem 90 og 94, hvor ved de vilde indvinde en Fordel af mellem 6 og 10 pCt. efter Gradrag af Restkonverteringsgælden, der anslaaes til ca. $\frac{2}{4}$ pCt., altsaa en Fordel af mellem $3\frac{3}{4}$ og $7\frac{3}{4}$ pCt. Vel vil saadan Indfrielse kun sjældent ske, men der er Anledning til at fremhæve dette Forhold, dels til Belysning af Størrelsen af den Fordel, der aktuelt og umiddelbart kan indvindes paa Grund af Konverteringen, dels til Sammenligning med de Kurser, til hvilke de efter 1888 indtraadte Medlemmer have kunnet sælge deres Obligationer, i Forstillingen 96—97, senere stadig mindre. Skyldte der ydes de ældre Medlemmer den i

Lovforslaget omhandlede Gave, hvor er saa Grænsen for, hvad man konsekvent maatte yde de senere indtraadte?

Overensstemmende med det anførte stiller Udvalgets ovennævnte Jlerkal under Nr. 4 Forslag om, at § 3 bortfalder.

Undertegnede Skæel forbeholder sig at gøre Rede for sin Opfattelse i Salen.

Mindretallet (Andersen), indstiller § 3 til uforandret Vedtagelse.

Udvalget sympatiserer med den i Lovforslagets § 1 indeholdte Bestemmelse om, at Panteattester til Brug ved Begæring om Laan i Husmandskreditforeningerne kun skulle betales med et Gebyr af 50 D. samt Stempel 30 D., altsaa i alt 80 D. En lignende Bestemmelse om nedsat Gebyr blev ved Lov 8de Marts 1856 taget angaaende Panteattester til Brug ved en Ejendoms Ud-

skættelse af den almindelige Brandforsikring for Landet og Oversførelse til en Brandforsikringsforening; Gebyret blev der sat til 24 Skill. uden Stempelafgift.

Den nuværende Betaling for Panteattester 3 Kr. 60 D. samt Stempel 30 D., i alt 3 Kr. 90 D., er ens for alle Ejendomme uden Hensyn til deres Størrelse og Mængden af Behæftelser. Medens hver Københavns Ejendom som Regel er behæftet med en Række Servitutter, som Retsstriveren maa holde Rede paa og optage i Panteattesten, hvad der medfører stor Ulejlighed, ere Ejendommene uden for København sjældent meget bebyrdede med Servitutter, saa at allerede Ulejligheden med Aftestens Udstedelse er meget ringere der end i København — ganske bortset fra, at ogsaa Rækken af Panteaforskrivninger og andre tinglæste Hæftelser i Reglen er større i København end uden for. Desuagtet er Betalingen for en Panteattest ens for en saa stærkt som muligt bebyrdet Ejendom til et Par Hundrede Tilstod Kroner og for et Hus til 600 Kr. Særlig fremtrædende er det Misforhold, at der for en og samme Ejendom i København som Regel ikke kan blive at udstede mere end een Pante-